

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **multigate a.s.**, se sídlem v Olomouci, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82543/2011, č. j. KUZL/82545/2011, a č. j. KUZL/82546/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82546/2011, **se v y l u č u j e** k samostatnému projednání.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82543/2011, **se z a m í t á .**
- III. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82545/2011, **se z a m í t á .**
- IV. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označených rozhodnutí, jimiž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí o přeplatku vydaná Městským úřadem Valašské Meziříčí (dále též „správce poplatku“).

[2] Rozhodnutím ze dne 12. 9. 2011, zn. MěÚVM 43750/2011, správce poplatku zamítl žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro zpoplatňovaná období, vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro zpoplatňovaná období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky města Valašské Meziříčí č. 7/2010, o místních poplatcích (dále též „vyhláška č. 7/2010“), ve výši 38 056 Kč za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011, resp. 5. 2. 2011 – 31. 3. 2011, za zařízení provozovaná na území města (prvostupňové rozhodnutí pak změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82543/2011).

[3] Rozhodnutím ze dne 12. 9. 2011, zn. MěÚVM 43806/2011, správce poplatku zamítl žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 7/2010, ve výši 30 000 Kč za období 1. 1. 2011 – 31. 3. 2011, za zařízení provozovaná na území města (prvostupňové rozhodnutí pak změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82545/2011).

[4] Rozhodnutím ze dne 12. 9. 2011, zn. MěÚVM 43758/2011, správce poplatku zamítl žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona o místních poplatcích, a obecně závazné vyhlášky města Valašské Meziříčí č. 5/2010, o místních poplatcích (dále též „vyhláška č. 5/2010“), ve výši 15 000 Kč za období 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010, za zařízení provozovaná na území města (prvostupňové rozhodnutí pak změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82546/2011).

[5] Žalovaný rozhodnutími o odvolání změnil výrok napadených rozhodnutí správce poplatku tak, že s ohledem na právní jistotu žalobce blíže specifikoval žádosti žalobce a místo zamítnutí žádostí rozhodl o nevyhovění žádostem. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že pojem „technické herní zařízení“ je třeba vykládat v souladu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“). Technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů tak jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě centrální jednotky, místní kontrolní jednotky, tak ve formě koncového zařízení (interaktivní videoloterní terminál). Ministerstvo financí vydává povolení nejen pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale následně i pro další koncová zařízení, a to pro každé z nich samostatně. Úmyslem zákonodárce bylo zajištění finančních prostředků do

rozpočtu obcí zpoplatněním videoloterních terminálů, ale též omezení negativních vlivů hazardu. Místnímu poplatku tedy podléhá každé koncové zařízení, které je pomocí dalších dílčích komponentů systému napojeno na centrální jednotku a ve spojení s ní je schopno realizovat hru od počátku až do konce. Přihlédnutí k zásadě *in dubio pro libertate* nebylo na místě, jelikož zde nebyly k dispozici různé interpretace právní normy. Ačkoliv daňový řád výslovně v § 155 neupravuje možnost vydání tzv. negativního rozhodnutí, nelze konstatovat, že by to nebylo možné. Námitku žalobce, že rozhodnutí správce poplatku nebyla označena číslem jednacím dle § 102 odst. 1 písm. b) daňového řádu, žalovaný shledal jako oprávněnou, nicméně tuto vadu nepovažoval za tak závažnou, aby způsobovala nezákonnost či dokonce nicotnost rozhodnutí. Rozhodnutí správce poplatku bylo jinak vydáno v souladu s právními předpisy.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Žalobce v první řadě namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“.

[7] Dále souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a § 102, § 114 odst. 2, 3, § 116 odst. 2, § 154 a § 155 daňového řádu.

[8] Pokud poplatník nesouhlasí s výší místního poplatku a tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by poplatek fakticky zaplatil, je správce poplatku v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 76/2011 povinen vydat platební výměr. Z podaných „ohlášení s výhradou“ jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas žalobce s výší poplatku. Nebyl-li tedy vydán pravomocný platební výměr, není poplatek na daňovém účtu poplatníka předepsán a nelze rozhodovat o existenci přeplatku.

[9] Správce poplatku žalobci ani na žádost nevrátil částky zaplacené na místních poplatcích a těmto žádostem nevyhověl, přestože mu byl místní poplatek za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat.

[10] Úhradou předmětného poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, který nelze vybírat, vznikl přeplatek. Tento je současně, vzhledem k neexistenci jiných nedoplatků, přeplatkem vratitelným.

[11] Dále žalobce popsal důvody svědčící o neoprávněnosti vybírání předmětného místního poplatku.

[12] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem

financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[13] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[14] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[15] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat.

[16] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního

systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry, a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto byla vydána v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Novela zákona o loteriích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. pak potvrdila dosavadní nejednoznačnost právní úpravy. Dle žalovaného jasná právní úprava byla nahrazena úpravou jinou, která má v důsledku jeho výkladu stejné účinky a zpoplatňuje stejná zařízení jako novela č. 183/2010. Nicméně ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích bylo zákonem č. 458/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012 zrušeno.

[17] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality a zákazu zneužití pravomoci. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že žádosti o vrácení přeplatku lze vyhovět či nevyhovět, nikoliv ji zamítnout.

[18] Rozhodnutí správce poplatku trpí vadou ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu, jelikož nejsou označena číslem jednacím ani značkou. Tvrzení žalovaného, že tato vada nezakládá nicotnost, jelikož rozhodnutí jsou označena značkami, se tak nezakládá na pravdě.

[19] Žalovaný řádně neodůvodnil zásadní změny výroku rozhodnutí správce poplatku.

[20] Vyhláška č. 5/2010 a č. 7/2010, na jejichž základě bylo o poplatku rozhodnuto, nejsou určité a srozumitelné a upravují některé záležitosti odlišně od zákona. Nemohou navíc vyžadovat místní poplatek, pro nějž není zákonný podklad. Nesplňují tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení.

[21] Vyhláška nesprávně stanoví okamžik vzniku a zániku poplatkové povinnosti bez ohledu na skutečný provoz zařízení. Ze zákona o místních poplatcích však vyplývá, že poplatku podléhají pouze zařízení, která jsou povolena Ministerstvem financí a zároveň jsou provozována. Provozování a povolení jsou dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit.

[22] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[23] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě odkázal na argumentaci použitou v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, přičemž v žalobě byly uplatněny obdobné námitky jako v odvolání. Cílem zpochybňované novelizace zákona o místních poplatcích bylo nepochybně zpoplatnění všech jednotlivých koncových videoloterních terminálů. Případné další pochybnosti pak zákonodárce odstranil zákonem č. 300/2011 Sb. Správce poplatku nepřistoupil k vyměření poplatku platebním výměrem, protože včas uhrazený poplatek odpovídal svou výší skutečností uvedeným žalobcem při plnění ohlašovací povinnosti. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce

[24] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 28. 11. 2012 žalobce opět poukázal na nutnost aplikace zásady *in dubio pro libertate*. Dále rozebíral obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Novela zákona o loteriích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. dle žalobce potvrdila dosavadní nejednoznačnost právní úpravy. Nešlo pouze o formulační změnu zákona, ale o novou úpravu.

[25] Pokud poplatník nesouhlasí s výší místního poplatku a tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by poplatek fakticky zaplatil, je správce poplatku v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 76/2011 povinen vydat platební výměr. Z podaných „ohlášení s výhradou“ jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas s výší poplatku.

[26] Podáním ze dne 24. 6. 2013 žalobce navrhl přerušení řízení. Uvedl, že Nejvyšší správní soud vede řízení o kasační stížnosti téhož žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2013, č. j. 29 Af 78/2011-83, kde žalobce v řízení uplatnil obdobné žalobní body jako v nyní projednávané věci. Žalobci bylo dále doručeno několik zamítavých rozsudků Krajského soudu v Brně, který své závěry opřel o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 76/2011, a současně uvedl, že byl vydán konkludentní platební výměr, jemuž se žalobce nebránil. Ve věci je však třeba vydat řádný platební výměr a tento řádně doručit poplatníkovi. Ve věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012 byla věc postoupena rozšířenému senátu, jehož rozhodnutí bude zásadní pro sjednocení judikatury správních soudů.

[27] Návrhu na přerušení řízení zdejší soud nevyhověl. Jak plyne z § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud je oprávněn, nikoliv však povinen přerušit řízení v případě, kdy před Nejvyšším správním soudem probíhá řízení o kasační stížnosti směřující proti rozsudku krajského soudu v obdobné věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 83/2011-273; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V nyní souzené věci zdejší soud přerušení řízení na základě uváděného důvodu nezbytným neshledal, navíc řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2013, č. j. 29 Af 78/2011-83, bylo skončeno rozsudkem ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, jímž Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a potvrdil závěry zdejšího soudu, jak bude dále rozebráno.

[28] Důvod pro přerušení řízení pak nespočívá ani v postoupení věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012 rozšířenému senátu téhož soudu, jelikož rozšířený senát již v této věci vydal usnesení dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, jehož závěry budou dále popsány.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[29] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[30] Nejprve je třeba upozornit na to, že ve věci řešené rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82546/2011, šlo o jinou skutkovou situaci, než v ostatních dvou věcech, a proto nebylo společné řízení o všech třech věcech vhodné a soud citované rozhodnutí vyloučil k samostatnému projednání v souladu s § 39 odst. 2 s. ř. s. V tomto rozhodnutí tak byla věcně posouzena pouze dvě ze tří napadených rozhodnutí žalovaného, a to ze dne 1. 6. 2012, č. j. KUZL/82543/2011 a č. j. KUZL/82545/2011.

[31] Předmětem soudního přezkumu žalobce učinil rozhodnutí o žádostech o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, tedy zjednodušeně řečeno otázku, zda na osobním daňovém účtu žalobce existoval vratitelný přeplatek. V takovém případě však soudu nepřísluší, aby se problematikou vyměření daně zabýval z jiných hledisek, než je vykonatelnost jednotlivých rozhodnutí o stanovení daně a jejich transformace do jednotlivých předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012-54, ve věci „*Polygon BC s. r. o.*“, týkající se sice předchozí právní úpravy, vzhledem k zachování základních principů nakládání s přeplatky v aktuální právní úpravě však zcela nepochybně použitelný i v nyní souzené věci). Žádost o vrácení vratitelného přeplatku není dalším opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně.

[32] Přeplatkem je dle § 154 odst. 4 daňového řádu částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li týž daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu).

[33] Požádá-li daňový subjekt dle § 155 odst. 2 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, zkoumá správce daně nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádosti o vrácení vratitelného přeplatku nevyhoví.

[34] Je zřejmé, že žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku argumentačně vychází z opakovaně prezentovaného právního názoru, že by jím provozovaná jiná technická herní zařízení neměla být podle § 10a zákona o místních poplatcích vůbec zpoplatněna (tedy, že poplatek uhradil bez zákonného důvodu); za této situace se pak žalobce domníval, že platby, které správci poplatku zaslal, správce poplatku přijal bez právního důvodu, a proto by mu je měl vrátit. Jak bude dále vysvětleno, žalobcem zastávaný výklad § 10a zákona o místních poplatcích není udržitelný, a proto nelze vůbec uvažovat, že by stěžovateli mohl přeplatek na místním poplatku z těchto jím tvrzených důvodů vzniknout. Vzhledem k tomu, že byla posuzována otázka přeplatku na daňovém účtu, na věc nemá vliv konkrétní způsob stanovení poplatkové povinnosti (tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[35] Jak bylo uvedeno již výše, žádost o vrácení vratitelného přeplatku není dalším opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně. Správní orgán rozhodující o takové

žádosti není oprávněn k posuzování hmotněprávní správnosti stanovení daně. V podstatě jedinou výjimkou, k níž by mohl dotčený správní orgán přihlížet v situaci existujícího vykonatelného rozhodnutí o stanovení daně, by mohly být vady způsobující nicotnost takového rozhodnutí. Případně by musel správce poplatku zohlednit to, že poplatková povinnost vůbec nebyla stanovena.

[36] To souvisí s povinností správce poplatku vydávat platební výměry, na kterou poukazoval žalobce. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, vyslovil závěr, že „*nesouhlasí-li poplatník s poplatkovou povinností, je oprávněn ve stejné lhůtě (myšlena lhůta pro ohlášení – pozn. krajského soudu) sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti (§ 70 a 71 daňového řádu) a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud poplatník kvalifikovaným způsobem a ve stanovené lhůtě o vydání platebního výměru nepožádá, nelze poplatkovou povinnost považovat za spornou. V takovém případě se plně uplatní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích*“.

[37] Z hlediska této problematiky je rozhodné též znění příslušné obecně závazné vyhlášky obce. Podle čl. 35 vyhlášky č. 7/2010 vznikala poplatková povinnost dnem povolení jiného technického herního zařízení Ministerstvem financí. Poplatník byl dle čl. 34 této vyhlášky povinen splnit ohlašovací povinnost do patnácti dnů od vzniku poplatkové povinnosti. Poplatek byl splatný do pátého dne posledního měsíce příslušného čtvrtletí – viz čl. 37 vyhlášky č. 7/2010. Podle čl. 41 vyhlášky č. 7/2010 byl poplatník povinen ve lhůtě do 15 dnů od účinnosti této vyhlášky ohlásit správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky. Vyhláška nabyla účinnosti dne 1. 1. 2011.

[38] Po vydání vyhlášky č. 7/2010 žalobce podal dne 31. 1. 2011 ohlášení s výhradou (viz správní spis), ve kterém vyslovil názor, že v jeho případě nelze dle zákona poplatky za jiná technická herní zařízení stanovit a vybírat, a to zejména proto, že jeho zařízení nejsou povolována Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Provozovaná zařízení na území města nicméně za předmětné období ohlásil, zároveň nepožádal o vydání a doručení platebního výměru. Dne 28. 3. 2011 a dne 8. 6. 2011 předmětné poplatky zaplatil.

[39] Když správce poplatku vycházel z ohlášení s výhradou ze dne 31. 1. 2011, měl vzhledem k absenci žádosti o vydání a doručení platebního výměru (žalobcem podané ve lhůtě) a vzhledem k zaplacení předmětného poplatku za to, že stanovený (vyměřený) poplatek se neodchyluje od žalobcem ohlášené poplatkové povinnosti, pročez nemusí žalobci sdělovat výsledek vyměření platebním výměrem. Žalobce v ohlášení s výhradou ze dne 31. 1. 2011 nepožádal správce poplatku výslovně o vydání platebního výměru, ale pouze o stanovisko. Rovněž nebylo toto ohlášení podáno včas v ohlašovací 15-ti denní lhůtě od účinnosti vyhlášky (viz čl. 41 vyhlášky č. 7/2010). Jelikož žalobce kvalifikovaným způsobem a včas nepožádal o vydání platebního výměru, nebylo možné považovat předmětné poplatkové povinnosti za sporné. Jak plyne ze zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, správce místního poplatku nemá v takových případech zákonnou povinnost platební výměr vydat.

[40] Pokud jde o samotný předmět sporu, jímž je výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Soud neshledal důvod, pro nějž by se měl od citované judikatury v této věci odchýlit.

[41] Rovněž se správní soudy shodly na tom, že dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[42] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz; ani zde soud neshledal důvod pro odchýlení se od dřívější rozhodovací praxe). V tomto ohledu ovšem může být rozhodné též znění příslušné obecně závazné vyhlášky obce. V daném případě vyhláška č. 7/2010 vázala poplatkovou povinnost na den povolení jiného technického herního zařízení Ministerstvem financí. Předmětná vyhláška tedy stanovovala místní poplatek v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích.

[43] Uvedeným závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak správně uzavřel žalovaný.

[44] Žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nutno označit za nedůvodný. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona

o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[45] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[46] S námitkou žalobce, že žádosti o vrácení přeplatku lze pouze vyhovět či nevyhovět, se žalovaný řádně vypořádal na str. 6, resp. na str. 7, napadených rozhodnutí. Uvedl, že sice § 155 daňového řádu výslovně neupravuje možnost vydání tzv. negativního rozhodnutí, nicméně nelze dospět k závěru, že by to nebylo možné. S tímto se zdejší soud ztotožnil. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že neshledal pochybení v postupu, kterým byla žádost zamítnuta, nicméně s ohledem na právní jistotu poplatníka rozhodnutí změnil tak, že rozhodl o nevyhovění žádosti.

[47] Jak vyplývá z obsahu správního spisu (originály rozhodnutí a doručenký do datové schránky), rozhodnutí správce poplatku nejsou označena číslem jednacím, nýbrž značkou. Tato skutečnost nebránila jednoznačné identifikaci rozhodnutí a nezpůsobovala tak jejich nezákonnost, jak namítal žalobce. Ostatně i z celého textu rozhodnutí bylo jednoznačně zřejmé, o čem je rozhodováno, správce poplatku především konkretizoval jednotlivé žádosti o vrácení vratitelného přeplatku.

[48] Žalovaný provedené změny ve výroku rozhodnutí řádně a srozumitelně odůvodnil, především v odstavci uvozeným slovy „*Z ustanovení §155 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že správce poplatku [...]*“, který začíná na straně 6, resp. 7, napadených rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

[49] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[50] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. srpna 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu